

உய்ய தன் சுறத்தை
இழந்தால்!

மொரிஸ் ரொபட்ஸ்

சீர்திருத்த வெளியீடுகள்

© சீர்திருத்த வெளியீடுகள்,
சென்னை

முதல் பதிப்பு: 1999

[சுவரின் கிரேஸ் வெளியீடுகள், நியூசிலாந்து]

இரண்டாம் பதிப்பு: ஜனவரி 2014 [இந்தியா]

கிடைக்குமிடம்:

6/87 காமராஜர் தெரு,

திருவள்ளூர் நகர், அயனாவரம்,

சென்னை 600023, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

தொலைப்பேசி: +91 9445671113

Available at:

6/87 Kamarajar Street,

Thiruvalluvar Nagar, Ayanavaram,

Chennai 600023, Tamilnadu, India.

Mobile: +91 9445671113

கிறிஸ்தவ தமிழ் இலக்கியங்கள் குறித்த
மேலதிக தகவல்களுக்கு www.biblelamp.org
வலைப்புவைப் பார்க்கவும்

பலருக்கும் பரிச்சயமான புதிய ஏற்பாட்டின் மலைப் பிரசங்கத்தில், இயேசு கிறிஸ்து தனது மக்கள் இவ்வுலகத்தில் உப்பாயிருக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார் (மத்தேயு 5:13). கிறிஸ்தவர்கள் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்றும், அவர்கள் தங்களுடைய குணாதிசயத்தால், இயற்கையாகவே அழுகிப்போகும் தன்மை கொண்ட சமுதாயத்தை அழுகாமல் காப்பாற்றுகிறார்கள் என்றும் இயேசு சொல்கிறார்.

கிறிஸ்தவர்கள் மற்றவர்களைவிட வேறுபாடானவர்கள். மற்றவர்கள் தங்களுடைய செயல்களால் சமுதாயம் மோசமடைந்து, மிகக்கீழான நிலைக்குப் போவதற்குக் காரணமாயிருக்கும்போது, கிறிஸ்தவர்கள் இதற்கு எதிர்மாறானதைச் செய்து சமுதாயத்தை உயர்த்துகிறார்கள். தங்களுடைய வாழ்க்கையில் முன்னுதாரணமாக இருந்தும், தங்களுடைய சாட்சியின் மூலமும் சமுதாயத்தின் ஒழுக்க உயர்விற்கும் ஆன்மீக உயர்விற்கும் காரணமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள், பாவத்தினாலும், சுயநலத்தினாலும், அவிசுவாசிகள் சமுதாயத்திற்கு செய்யும் தீங்கைத் தடுக்க முனைபவர்களாகவும், கீழ்நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் வண்டிச்சில்லாகவும் செயல்படுகிறார்கள்.

இருந்தபோதும், இயேசு கிறிஸ்து, சிலவேளைகளில் உப்பு தனது சாரத்தை இழந்து போகலாம் என்று கூறுகிறார். அதாவது, கிறிஸ்தவர்கள் தம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகத்து மக்களைப் போல் வாழ்ந்து தங்களுடைய சுயமதிப்பை இழந்து போகலாம் என்பது இதற்குப் பொருள். கிறிஸ்தவர்கள், தொடர்ந்து தங்களுடைய விசுவாசத்திற்கு எதிர்மாறான முறையிலும், அதோடு தொடர்பற்ற விதத்திலும் வாழும்போது, தமது கிறிஸ்தவத் தன்மையை இழந்து போகிறார்கள்.

கிறிஸ்துவே மனிதர்களைப் பாவத்திலிருந்து இரட்சிக்கும் ஒரே தேவன் என்றும், அவரே மகிமையின் தேவன் என்றும் விசுவாசிப்பவனே கிறிஸ்தவன். ஆனால், கிறிஸ்து பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுத்தரவே வந்தார் என்பதை சிலவேளைகளில் கிறிஸ்தவர்கள் மறந்து விடக் கூடிய ஒரு வாய்ப்பும் உண்டு. உண்மையான கிறிஸ்தவன் பாவத்தை வெறுத்து, ஒதுக்கும் மனப்பாங்கைக் கொண்டவன். ஆனால், தங்களுடைய வாழ்க்கையிலும், மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கையிலும் பாவத்தை சகிக்கக்கூடிய கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு சந்ததியில் தோன்றிவிடக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்படலாம். அத்தகைய நிலைமையிலேயே உப்பு தன்னுடைய சாரத்தை இழந்து போகிறது.

திருச்சபை நல்ல நிலைமையிலிருந்தபோது நமது பிதாக்களும் முன்னோர்களும் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் வளர்ச்சியுற்று பரிசுத்தமாக இருந்ததுபோல் நாம் இன்று வாழவில்லை என்ற நிதர்சனமான உண்மையை நம்மால் மறைக்க முடியாது. ஐம்பது அல்லது நூறு வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்ததைப்போல் பக்திவிருத்தி இன்று நம்மத்தியில் இல்லை என்று கூறுவது உண்மையை மிகைப்படுத்துவதாகாது. சமீபத்தில் டபிள்யு ரொபட்சன் நிக்கோல் என்பவர் எழுதிய திருச்சபையின் இளவரசர்கள் என்ற நூலை நான் வாசித்துக் கொண்டிருந்தபோது இதைப்பற்றி மறுபடியும் நான் சிந்தித்தேன். இந்நூலை 1900 ஆம் ஆண்டு ஆரம்ப காலப்பகுதியிலும், அதற்கு சிறிது முன்பும் வாழ்ந்த ஏறக்குறைய இருபத்தி ஐந்து பிரசங்கிமார்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றி சுருக்கமாக விளக்குகின்றது. இந்நூலை வாசிக்கும்போது என்மனதை உலுப்பிய காரியமென்னவென்றால், இக்காலப்பகுதியில், ஆன்மீக வாழ்க்கையில் வளம் பெற்ற அநேக பிரசங்கிமார்கள் சடுதியாக இவ்வுலகை விட்டு மறைய நேர்ந்ததுதான். இவர்களில் ஸ்பர்ஜன் (இங்கிலாந்து), ஜோன் கென்னடி, போனர் சகோதரர்கள், ஜேம்ஸ் பெக், அலேக்சான்டர் மெக்லாரன் (ஸ்கொட்லாந்து) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இவர்கள் அற்புதமான மனிதர்களாக இருந்ததுடன், ஆன்மீக வளமுடைய பெரும் சபைகளில் பிரசங்கம் செய்து வந்தனர். நாம் வாழும் நாட்களைவிட இவர்களுடைய காலத்தில் ஆன்மீக உப்பின் சாரம் அதிக வலிமையுடையதாக இருந்தது. இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் இம்மனிதர்களுக்கு நான் துதிபாடவோ, அல்லது இன்றும் நம்மத்தியில் வாழும் சில நல்ல கிறிஸ்தவர்களை மதிப்புக்குறைவாக நடத்தவோ முயலவில்லை. ஆனால், நம் காலத்து ஆன்மீக வளம் இப்பெரியோரின் காலத்தைவிட குறைவானது என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

இப்பெரியோர்களைக் கல்லறையில் இருந்து எழுப்பி, நம்காலத்து கிறிஸ்தவர்களுடைய வாழ்க்கையைப் பார்க்கும் போது, அவர்களை வியப்படையச் செய்வது என்ன? என்று கேட்டால், அவர்கள் என்ன பதில் சொல்வார்கள் என்பதைக் கேட்க ஆவலாய்த்தான் இருக்கிறது. அவர்கள், தங்கள் காலத்துக் கிறிஸ்தவத்தைவிட இன்றைய கிறிஸ்தவம் பல வேறுபாடான தன்மைகளைக் கொண்டிருக்கின்றது என்று நிச்சயமாகக் கூறுவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அவ்வேறுபாடுகளில் அவர்கள் மிகவும் உன்னிப்பாக கவனிக்கப் போவதென்னவென்றால் அவர்களுடைய காலத்துக் கிறிஸ்தவர்கள் எவ்வளவு தூரம் பரிசுத்த வாழ்க்கைக்கு தங்களுடைய வாழ்க்கையில் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள் என்பதுதான். அதற்கே, அக்கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையில் முதலிடம் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையில் ரொபட் மரேமெக்சேயின், ரதபோர்ட், தொமஸ் பொஸ்டன் போன்றோரை “ஹீரோக்களாகக்” கருதினர். ஆன்மீகச் செய்திகளை வாசிப்பதையும் ஆன்மீகக் காரியங்களைப்பற்றிப் பேசுவதையுமே அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். இதற்கு மாறாக, நாம் கிறிஸ்தவ விசுவாசம் என்றால் என்ன? என்பதைப் புரிந்து கொள்வதில் இன்று காலத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். அக்காலத்து